

Він прийде...

Василь Сухомлинський

У нашому селі живе стара мати. На початку війни вона отримала повідомлення, підписане командиром частини: "Ваш син поліг геройською смертю..."

А бойові товариші дописали: "Вибухнув снаряд, і не зосталось од вашого сина нічого. Ми загорнули воронку, віддали честь воїнській могилі й пішли в бій".

Заплакала стара мати, поклала похоронку за ікону, але не повірила, що сина убито. Поки йшла війна, чекала листа, а листа не було.

А як закінчилась війна, стара мати стала чекати сина. Вона вірила: син живий, він прийде.

Як тільки сонце хилиться на захід, вийде стара мати за село, стане біля високої степової могили та й дивиться на дорогу.

Всі, хто йде дорогою, матері низько вклоняються. Усі знають, що вона жде сина. Кожному хочеться сказати старій матері добре слово, хочеться підтримати її.

— Як сьогодні не прийде, то вже завтра неодмінно буде, — скаже іноді подорожній.

А вона відповідає:

— Так, сьогодні вже, мабуть, не буде. Сонечко сідає... Піду додому. Завтра прийде...

Двадцять сім років щодня виходить стара мати зустрічати сина. П'ятдесят три роки було їй, коли прийшла похоронка, а тепер уже їй вісімдесят.

Посивіли коси, висохли руки, сльозяться очі... Тільки козацька могила стоїть край дороги, як вічний вартовий, та стара мати зі своїм горем і віковичною надією.

— Синку мій дорогий, — шепоче мати, ідучи додому, коли сонце сідає за обрій, — я вже померла б давно. Але ж хто... хто зустріне тебе, як ти прийдеш?